

ВЕДБАЛ

ДРУГАРСКИ ГРОВОВЕ

Ей там, на снежни върхове високи,
другарски гробове едвам личат.
Паднали славно в босеве жестоки,
герои легендарни тук лежат.

Над тях с тамян молитви упокойни
не кадил свещеник белобрад -
тамян ще бъде там пред дните знайни
на здравеца възшебни аромат.

Молитва пък - кога тревата трепне,
милувана от сутринен зефир,
надгробни там слова ще тихо шепне:
"Почивайте, юнашки чеда в мир".

И няма младите им красни булки
свеци да палят в съботните дни;
свеци ноше ще бъдат там светулки
и светлите звезди в небесни висини.

При тях майки няма да отиват,
в сълзи потънали от вечен плач,
ръцете окол кръста да увиват
и да ридаят в предвечерний здрач.

Щом мрак покрие дивите балкани
и мощна буря зареве,
вселената да плаче ще захване
над тез гробове с гръмки звукове.

Забележка: Настоящото стихотворение е изпратено през 1918 година от Хр. Смирненски на Димитър Х. Митрев - Митрето в гр. Свищов. Преписът е направен през същата година от сестрата на Х. Митрев, автографа е останал при Митрето и по-късно загубен.